

Z LÁSKY K SOBĚ

Blanka Chakoshpour

Z LÁSKY K SOBĚ

Copyright©Blanka Chakoshpour 2020

Věnováno hlavně a především mým úžasným dětem,
které jsou mým velkým PROČ. Mým velkým
důvodem se nevzdávat a jít dál.

Miluji vás

Máma

Obsah

I.část	5
II. část	20
III. část	23
Odpuštění	26
Léčení vztahu s tatínkem	28
Léčení vztahu s maminkou	29
Vnitřní holčička	30
Léčení ženských rodových linií	31
Rozloučení s minulostí	33
Léčení rodové zátěže vůči mužům	34
Jsem žena, jsem bohyně, jsem královna	35
Z lásky k sobě	36
Dovětek	38

I. část

My ženy jsme bohyně a královny a zasloužíme si v životě jen to nejlepší. Nejněžnější zacházení a hýčkání, lásku a laskavá slova, ochranu rytíře, podporu kruhu i společenství sester a komunity. Zasloužíme si, aby s námi bylo zacházeno s úctou a respektem. Jsme nositelkami života. Vážíme si samy sebe a netolerujeme žádné neetické jednání, výhrůžky, facky ani nehezká slova. Jsme samy sebou, a to je naším právem. Svoboda v jednání, rozhodování, pohybu, projevu. Rády se zdobíme a užíváme si ženství. Máme rády samy sebe, svou přirozenost, své já, své nálady a emoce. Milujeme svou divokost i zdrženlivost, své světlo i tmu. Nenecháme po sobě šlapat ani se neschováváme za oběť druhým. Uznáváme právo druhého na jeho názor stejně jako svůj vlastní. Baví nás být ženou, oblékat se tak, chodit jako žena, hovořit jako žena, cítit se jako žena. Těší nás, kým jsme, kde jsme a vážíme si své cesty, která, možná občas trnitá či hrbolatá, nás zavedla do bodu teď. Milujeme své tělo, jeho schopnost promlouvat k nám skrze pocity, kterým jsme se naučily rozumět a důvěřovat. Věříme v sebe, svou intuici, ve svou moudrost a vnitřní sílu. Víme, že jsme výjimečné už jen tím, že jsme. Jsme milované. A chtěné.

A pokud to tak nemáš, kdo to může změnit? Ty máš 100% zodpovědnost za svůj život a nikdo jiný. Neobviňuj svého partnera, máš přece právo kdykoli odejít, neobviňuj své okolí, zemi, kulturu, rodiče, přátele ani minulost. Máš-li nízké sebevědomí, nevěříš-li sama v sebe, proč by měli druzí? Otevři oči a uvědom si svou sílu! Dostala ses do této situace, dostaneš se také ven! Vždy je cesta! Vidí ji ale jen ten, kdo chce. Zůstat nadále chudinkou a obětí je také volba. Ovšem pak Bůh s tebou. Jsem tvrdá? Možná. Mám tě ráda? Rozhodně! Víím, že se dokážeš dostat z jakékoli situace? Ano! Jak to víím? Sama jsem byla tam, co teď ty...

„Maminko, já se už nikdy nevrátím,“ povídá můj tehdy čtyřletý syn. „Ale co to povídáš, za měsíc jste přece z prázdnin zpět,“ reaguji den před odevzdáním děťí exmanželovi.

Nikdy na synovu větu nezapomenu. Zůstává jak vypálený cejch vzadu v mé hlavě, neustále připomínající krutou pravdu...

Ale pojďme zpět na začátek

Před lety jsem se ve svém rodném městě potkala se svým budoucím mužem, Íráncem. Nějakou dobu již žil a pracoval v Čechách a chtěl se usadit. Tmaví kluci mě nějakým zvláštním způsobem přitahovali už od školky, a i když jsem rané dětství strávila na malé vesničce, i má první dětská láska byla tmavší pleti. Jako magnet, co přitahuje další magnet bez ohledu na cokoli. Znáte to, koho máte potkat, tomu se nevyhnete.

Později ve městě už byly větší možnosti. Navíc v místě, kde se zahraniční studenti připravovali na univerzitní studia, why not?

Na studentské koleji bývala tehdy posilovna, kde jsem moc ráda trávila čas a kde se to cizinci jen hemžilo. Včetně toho mého.

To si tak jednou důležitě šlapu na ergometru ve svém slušivém upnutém oblečku a on jde okolo. S někým si povídá a baví se řečí, které já nerozumím. Až později zjistím, že jde o perštinu. Po nějakém čase začínáme randit, zamilováváme se víc a víc, až se rozhodneme pro svatbu. Pyšně posílá domů mé fotografie, aby také věděli, koho že si to synáček vlastně mezi všemi zvolil za krásku. Ano, princezna Blanka byla ta správná volba. Chceme se vzít co nejdříve.

Obřad v Čechách osekáme na minimum, chudáci moje rodina ani najíst nedostali. Šetřili jsme každou korunu na svatbu tam, v daleké Persii, která měla provždy změnit můj život. V zemi, kde jsem dosud nikdy nebyla a téměř nic o ní nevěděla. Přesto jsem se nebála a těšila se jak malá. Možná jsem už tehdy cítila, že se mi dostane krásného přivítání a lásky, která mi tolik chyběla.

Jen babička měla trochu obavy: „Kam že to chceš jet? Vždyť se tam střílí.“ „Ale ne babi, to jsi vedle, v Iráku, já letím do Íránu.“

Věděla jsem, že si musím pořídit něco na sebe, protože lýtka ani paže, natož mé dlouhé vlasy, koukat nesměly. Vybavila jsem se opravdu důkladně a prakticky. Silonový šátek, černé kalhoty, také z nějaké kvalitní umělotiny, a kabátek. Velmi jsem si děkovala při cestě z Teheránu, kdy jsem průběžně kolabovala vedrem, protože tkanina nedovolovala kůži dýchat.

Ještě v letadle si nasazuji šátek, abych dodržela přísné předpisy, které mužova země vyznává. Nosit hijab je zde pro ženy povinností bez ohledu na

to, zda jste turistka či místní. Stejně tak muži nesmí nosit krátké kalhoty. Jsme přece v islámské zemi.

Po příletu jsme pospíchali do Kermanshah, do západního Íránu, za rodinou. Hledali jsme nejbližší autobusový spoj, a přestože na nádraží stály krásné patrové klimatizované moderní mašiny, ten, který jel nejdříve, byl tak krásný, až oči přecházely. Představte si autobus někdy z 50. let a máte jasnou vizi, jak nadšená jsem asi byla. Krásný byl, což o to, retro je fajn. Dokonce hrdě nesl nápis Beautiful bus super de luxe. Myslela jsem, že jde o vtip. Bohužel ne. Těšili jsme se ale tak moc, že jsme byli ochotni tuto cestu podstoupit, a já zavelela: „Jedem!“ Devět hodin jsme se kodrcali v prostoru bez klimatizace, kde jsem omdlávala horkem, a manžel mě co půl hodiny křísil mokrým hadrem.

Rodina nám vyjela naproti, a tak jsme po cestě přesedli do auta a hurá domů. Pro mě to bylo opravdu domů, protože takto rád mě snad ještě nikdo nikdy neviděl. Objímání, výskot, květiny, smích, radost, hrdost, doslova balzám pro mou duši. Komu by vadilo, že jsem neuměla ani slovo persky. Hovořila naše srdce, ruce i nohy. A také můj muž, který fungoval jako překladatel. Byli jsme tak šťastní.

Až někdy vycestujete do Íránu, první věc, která vás uchvátí, bude právě pohostinnost a laskavost místních obyvatel, kteří cizince doslova zbožňují. A nedělají rozdíly. Nedivte se, až půjdete po ulici a cizí lidé vás budou zvat k sobě domů na čaj, oběd, večeři. Prosím přijměte. Zažijete, co skutečně znamená „Host do domu, Bůh do domu.“ Poznáte místní blíže a jsem si jistá, že budete nadšení stejně, jako spousta cestovatelů před vámi. Nabídnou vám to nejlepší, co doma naleznou, ty nejlepší pokrmy a nápoje, nezřídka i možnost přespání či jakoukoli jinou pomoc. Jen vás prosím, chovejte se k nim se stejným respektem a úctou, jako oni k vám. Setkala jsem se nejednou s neurvalým chováním Čechů k cizincům, především muslimům. To, že nerozumí česky a neví, že jste je zrovna nazvali čmoudem či hanlivějším slovem, vám nedává právo se takto chovat. Všichni jsme lidé, jsme jedno, a jak se projevuje váš charakter v chování k druhým, o vás zároveň dost vypovídá. Prosím o úctu ke všem.

Čekal nás jeden z nejkrásnějších časů v mém životě. Měsíc plný cestování, návštěv všemožných strýčků a bratranců, seznamování se s novou kulturou, perštinou, jež je právem nazývána zpěvným jazykem básníků. Historie místa Persepolis, poetičnost Širázu, nádhera Isfahánu mne doslova uchvátily. Ach

ty mešity. Nikde jinde na světě jsem neviděla krásnější architekturu plnou příznačné tyrkysové a světle modré barvy. Bazary plné krásných látek, zlata a suvenýrů. Ženy v černých čádorech. Byla jsem doma.

Co mě šokovalo, byl provoz na silnicích. Sama bych se neodvážila přejít ulici. Měla jsem pocit, že mi jde o život. Ve dvouproudové ulici čekají před křižovatkou minimálně čtyři vozidla vedle sebe, túrují motor, kdo vyrazí první. V autech nesedí předpisově maximálně pět osob, jako u nás, ale třeba osm. A pásy? Co to je? Dětské autosedačky? Neznají. A všichni troubí, pořád a všude.

Jedete si v autě, mrknete nalevo a tam motocykl se čtyřmi až pěti lidmi včetně malého prcka, co sedí mezi rodiči. Zatímco vy trnete hrůzou, aby se malému něco nestalo, oni si bezstarostně jednou dál.

Já sama jsem byla zase zajímavou atrakcí pro místní, především muže. Přestože jsem chodila zahalená, oči neschováte, občas koukal nějaký ten vlásek, a tak jsem bývala často středem pozornosti. Nevadilo mi to. Při dalších návštěvách, už lépe jazykově vybavena, jsem si užívala, že jim rozumím, aniž oni cokoli tuší.

Návštěvy nebraly konce, rodiče se chtěli pochlubit nevěstou z Evropy a zároveň se chystala svatba. Uf! A když už, tak dvojitá! Maminka našla druhému synovi nevěstu, a přestože už měli civilní obřad za sebou, čekali na nás s oslavou. V Íránu se běžně odděluje obřad od samotné oslavy, takže se mohou uspořádat v rozdílnou dobu. Svatba a pohřeb jsou nejdražší a nejdůležitější události v životě Íránců a dávají si na nich velmi záležet. Je to rys, který se mi až tak nelíbí. Snaha ukázat se před ostatními občas přehlušuje hloubku a rozsah posvátnosti ceremonie a oslavy spojení životů dvou lidí a jejich rodin. Což je, myslím, škoda.

Rodiče obvykle vybírají budoucí partnery svým synům a dcerám. Neexistuje, aby spolu chodili před svatbou, nedej bože spolu spali. Ctí se zde nevinnost, a to především u dívek, u mužů o tom můžeme polemizovat. Dvojí metr pro obě pohlaví je znát všude. Rodina si případného kandidáta důkladně prověřuje, ptá se i sousedů a přátel, z jakých poměrů pochází, co si o něm okolí myslí, jaké má zaměstnání, postavení a životní úroveň. Poté jsou jeden druhému během návštěvy představeni, mají chvíli na soukromý rozhovor, a pokud oba souhlasí, ohlásí se vdavky. Trošku sázka do loterie, že? Během chvíle zjistit, zda se k sobě hodíte na celý život. Dnes už některé modernější

rodiny dovolují páru vídat se před svatbou, nicméně stále platí zákaz jakéhokoli fyzického sblížení.

Holt jiný kraj, jiný mrav.

Takže dvojitá svatba dvou naprosto odlišných žen. Nádherná Íránka s krásnýma mandlovýma čokoládovýma očima, dlouhými hustými tmavými vlasy, jak vystřižená z časopisu. A já, blondátá bledule s modrýma očima, co v salonu krásy divoce máchá rukama a křičí: „Néé, už ne!“ Ať na mě nechodí s těmi výraznými očními linkami, které místním ženám tolik sluší, ale já v nich vypadám, jak zmalovaná prostitutka. Po čtyřech hodinách v salonu jsou z nás krásné nevěsty. Sice se nepoznávám, ale dobře. Obě máme dlouhé bílé šaty s krajkou, závoj, jedna korunku, druhá čelenku ve vlasech. Jedna ozdobena žlutým zlatem, já zvolila stříbro. Íránci žluté zlato milují, a když viděli, jaký jsem si přivezla prozatímní snubní prsten, půjčený od mé maminky, mysleli si, že jde o kočičí zlato! Jejich zlato má více karátů, je žlutější, a ty ceny, ty by se vám také líbily.

Šaty jsem si vydupala bez rukávků, aziz, jak mamince říkáme (aziz je v překladu miláček), přimhouřila oko.

Vycházíme před salon, kde už na nás čekají ženiši se svatebními kyticemi a krásně nazdobeným autem. K mému překvapení jsem ani pusu nedostala, jen jsme si potřásli rukou. Důvěrnosti na veřejnosti jsou přísně zakázány.

Sedáme do vozu. Je krásně ozdobený živými květy a závoji, žádná kýčovitá panenka jako v Čechách. Jedeme na pronajatou zahradu někde na kraji města a po cestě na nás troubí snad každý projíždějící automobil. Překvapuje mě jejich zájem, především když vidím, že se lidé usmívají a projevují skutečnou radost. Přišla jsem si jak královna na promenádě. Výjimečná, vítaná a milovaná.

Na svatbu jsem byla jazykově „vybavena“. Salam aleykom, khoshamadi, mersi – dobrý den, vítejte, děkujeme, a tím byla vyčerpána veškerá má slovní zásoba. Slovíčka, která mě manžel předem naučil, mou trému příliš umírnit nepomohla.

Na zbytek musel stačit úsměv, případně pantomima. Hovořit ale nebylo třeba, po večeři se za doprovodu živé hudby tančilo a slavilo. Dokonce i pilo, jak jsem se později dozvěděla o alkoholu schovaném pod stolem. Nezapomeňte, stále jsme v Íránu – islámské zemi a kultuře, kde je alkohol

zakázán. Správně by ani neměli slavit muži a ženy dohromady a hrozilo, že může přijít policie a svatbu překazit. Což se naštěstí nestalo.

O pár dní později jsme měli didan. Didan, což v překladu znamená dárek, je krásné setkání žen a nevěsty, muži sem mají vstup zakázán, kdy nevěsta sedí jako královna na krásném křesle a přijímá svatební dary. Výbava do kuchyně, ručně tkané koberce, peníze, zlato. Ostatní ženy sedí na zemi opírajíc se o zed', jedna chodí s košíčkem mezi nimi, vybírá dary a zapisuje, co pro koho je. V našem případě to bylo třeba vzhledem k obdarovávání dvou nevěst najednou. Mimochodem v Íránu se synově ženě neříká snacha, ale arusi – nevěsta.

Dalším zvykem, nebo spíše právem, je domluva hodnoty zlatých mincí ještě před svatbou, která se připíše k oddacímu listu, aby v případě rozvodu z mužovy strany došlo k jejich vyplacení ženě. V případě, že žádá o rozvod žena, nedostane nic. Oddávat se mohou i v rodinách mezi sebou, bratranec se sestřenicí.

A pokud jsou v manželství děti, po rozvodu do jejich sedmi let mohou být u matky, poté přecházejí do péče k otci. Proto je tak malé procento rozvodů. Ženy se raději obětují, než aby přišly o možnost být se svými dětmi. Střídavá péče zde neexistuje, a stejně tak, jak se rozvodem rozchází manželé, tak také celé jejich rodiny. Je obvyklé, že druhá rodina brání rodiči jeho dítě vídat.

Co jsem zažila a viděla já, někdy, zpravidla syn, zůstal s matkou, protože byl třeba nemocný či hodně na ni fixovaný, a rodiny se tak dohodly mezi sebou. Pak jsou ale rodiny, které si tvrdohlavě stojí za svým, a než aby dopustily, že druhý partner, jenž bývá rozvodem zavržen, měl možnost dítě vídat, tak dítě drží u sebe. A to i přesto, že ho musí vychovávat prarodiče a dítě tím trpí. Protože muž i žena by jen těžko znovu uzavřeli sňatek s potomky z předešlých manželství a také je zde velmi silná potřeba pomsty. Obecně jsou tyto děti novými partnery a jejich rodinami nepřijímané. Často zmiňují rodiny. Je to proto, že jejich rozhodnutí a názor má na jedince velký vliv. A tak často rozhodnutí jednoho je rozhodnutím pomalu celého klanu a vy se musíte přizpůsobit.

Poprvé jsem se s tím setkala při jedné z dalších návštěv Íránu, kdy jsem postrádala mužova bratrance, který nás měl velmi rád a zbožňoval naše děti. Říkám: „Kde je Amir?“ A oni: „Amira už neuvidíš.“ Jeho otec se nepohodl s naším otcem. Hotovo, tečka. Platíte za rozmišky dvou jedinců. Rozhádají se

dva, rozhádají se celé rodiny. Usmíří se, usmíří se všichni. Často spolu kvůli jednomu problému nemluví třeba dvacet let.

Nejdelší dobu, jakou jsem v Íránu strávila, byly tři měsíce. Nakolik rodinu miluji, bylo to pro mne příliš dlouhé. Rozdíl v kulturách a způsobu života je natolik výrazný, že si nedokážu představit, že bych zůstala v takové zemi natrvalo. Mladá žena nesmí vycházet ven sama, doprovázet ji musí buď její muž nebo muž z rodiny nebo další žena, ideálně starší. Jsou zvyklí být neustále spolu. To je pro mne jako introverta po čase docela oříšek. Každý den potřebuji alespoň chvíli pro sebe. Asi po dvou měsících jsem už měla všeho dost a začala se oblékat, že se půjdu projít. Zároveň se mnou se oblékala i mužova sestra. Byla jsem nervózní a ptala jsem se, kam jde. „No přece s tebou.“ „Ale já potřebuji být sama,“ říkám už dosti zvýšeným hlasem. Dostalo se mi vysvětlení: „Jako žena nemůžeš jít sama ven, muži tě budou považovat za lehkou holku.“ „Vezmu s sebou dcerku,“ odvětim. „Na blízké hřiště.“ „To je jedno, stejně si na tebe budou dovolovat.“ Šly jsme tedy všechny tři a skutečně, i tak na nás troubili muži z okolo jedoucích aut. Dvě mladé ženy s dítětem. Bez muže.

Po první návštěvě v Íránu, která utekla jako voda, jsem věděla, že mám domovy dva. Persie se natolik zapsala do mého srdce a stala se mou součástí, že jsem byla velmi pyšná i na své dvojí občanství. Sňatkem totiž získáváte občanství automaticky. Náš íránský sňatek proběhl na ambasádě v Praze. Dnes se již tato možnost neposkytuje. Byla jsem velmi pyšná jak na svůj nový pas, tak novou zemi, jíž jsem občankou. Co už se mi líbilo méně, bylo to, že jsem musela dle jejich pravidel konvertovat k islámu. Tak, jak si každá muslimská země určuje pravidla tak trochu podle sebe a překrucuje Korán, tak i Írán má toto nařízení, které si určil sám. Muslimové totiž respektují tři hlavní náboženství tak, jak je známe – judaismus, křesťanství a islám. Například v Egyptě si muž může vzít ženu jiné víry. Tak to mají ukotveno v zákoně. Bohužel v případě Íránu, abych si mohla svého muže právoplatně vzít, musela jsem konvertovat. O islámu jsem nevěděla téměř nic a také mi toto náboženství nic neříkalo. Nezapomenu na návštěvu pražské mešity, jak stojím ve studené kanceláři s nepříjemně vypadajícími muži, před kterými mám zopakovat šahádu neboli vyznání víry:

„Ashadu, lá iláha illálláhi wa Mohammadun rasúlulláhi,“ což znamená: „Vyznávám, že není božstva kromě Boha a Mohammad je posel Boží.“ Touto jedinou větou se stáváte muslimkou. Říkám tomu papírová muslimka.

Rozhodnutí víceméně z nutnosti než ze srdce. Tehdy jsem to neřešila, protože pro mne víra neznamena tolik, co nyní. Dodnes nemám potřebu se přiklánět k jakémukoli náboženskému směru. Časem jsem svým vývojem, cestou a zkušenostmi dospěla k víře, kterou nosím v srdci. Nepotřebuji k tomu ale patřit do žádné skupiny osob nebo se někam hlásit. K tomu, abych byla dobrým člověkem, nebo se o to alespoň snažila, a věděla, kam má duše a srdce patří, nepotřebuji být součástí žádné skupiny, ani aby mi duchovní představený diktoval pravidla „správného“ chování věřícího. Je to něco, informace a vědomí, které si i tak každý neseme v sobě. Bůh je v nás, je s námi a obklopuje nás. Je láska a je skutečný domov. A netřeba žádných prostředníků. Nemám nic proti žádnému náboženství, respektuji každého, kdo je dobrým člověkem, a je jedno, do jaké skupiny chce patřit, jaké barvy je jeho kůže, jakým jazykem hovoří jeho ústa. Všichni jsme jedno. Vyznávám toleranci a respekt.

Trvale jsme žili v Čechách a do Íránu létali jen na návštěvy. Narodily se nám dvě krásné děti, holčička a chlapeček, v rozmezí dvou let. Manželova maminka před narozením své vnučky přiletěla za námi a pomáhala mi v šestinedělí.

Život plynul a já přemýšlela, co budu dál po mateřské dělat. Bavila mne psychologie a chtěla jsem se vydat jejím směrem. Stát se terapeutkou. Zajímala jsem se také čím dál více o duchovno, absolvovala terapeutický výcvik energetické psychologie, seznamovala se se světem za oponou. Věděla jsem, že nechci jít cestou klasické psychologie vyučované na vysokých školách. Bavilo mě zkoumat a objevovat techniky jako EFT, NLP, hypnóza, modlitba, zákon přitažlivosti. Ale čím víc jsem se nořila do tohoto fascinujícího světa, tím víc manžel nechápal, ponižoval a zraňoval. Nejdříve jen slovy. Přišla také celosvětová hospodářská krize, firmy snižovaly stavy, já byla stále na mateřské, jeden příjem přestával stačit. Myslím, že i tento náročný tlak na psychiku přispěl k mužovým výpadkům proti mně. Nebo tomu možná jen chci věřit.

Pamatuji si, jak mne jednou chytil pod krkem. Neškrtil, asi mne chtěl jen vyděsit, už nevím. Moc si z tohoto období nepamatuji. Díky Bohu za schopnost lidské mysli zasunout některé vzpomínky do pozadí, alespoň na čas, než je člověk schopen se z minulosti uzdravit a smířit se s ní. Vybavuji si jen, jak sedím v koupelně na podlaze a nechápu. Nedokážu rozumem uchopit situaci, nevím, co mám dělat, jsem vyděšená. A muž u mne, omlouvá se.

Myslím, že tehdy poprvé jsem vytěsnila samu sebe, odpoutala se částečně od svého já, jen abych přežila. Ne fyzicky, ale abych ustála tu obrovskou duševní bolest, která po napadení milovanou osobou nutně následuje, kdy máte pocit, že jste zlomení a zrazení člověkem, který vám měl být přece nejbližší. V dobrém i zlém.

Dále jsem trvala na své cestě terapeuta, chystala se a těšila na svou novou profesní dráhu. Propast mezi mnou a mužem se prohlubovala. Až jsem jednoho dne dospěla do bodu, že musím odejít. Pamatuji si ten okamžik dodnes. Byl zvláštní. Jednou ráno jsem se vzbudila vedle svého muže a věděla. Bylo to tak jasné. Věděla jsem, že mi vedle něj není a nebude dovoleno BÝT SAMA SEBOU. A také jsem nechtěla, aby děti vyrůstaly v prostředí, kde si muž své ženy neváží. Sice jsem nezažívala systematické domácí násilí jako jiné ženy, ale duše bolela a trpěla. Ponižování a výsměch byly snad horší než facky. Neviděla jsem jiné východisko než požádat o rozvod. Poté jsem se i zamilovala. Nový vztah mi dal další sílu svůj odchod naplnit. A přestože jsem byla tehdy bez příjmů, věděla jsem, že to nějak zvládneme.

Ve chvíli, kdy jsem zmínila rozvod, muž začal vyhrožovat, jen abych odvolala své rozhodnutí. Byl zdrcený a reagoval po svém. Včetně výhrůžek únosem dětí. Děti jsou pro Íránce vším.

Na policii mi řekli, že děti může odvézt ze země, protože je jejich biologický otec, a můj souhlas k tomu nepotřebuje. A jen pokud nedodrží dohodu o jejich vrácení v uvedený čas a den, pak teprve mohou něco řešit. To samé jsem se dozvěděla, když mě později při předávání dětí na rušném nádraží v Olomouci napadl. Nemůžeme nic dělat, dokud neskončíte alespoň na týden v nemocnici. Jinými slovy, až teprve unese dítě nebo skončíte polomrtvá, pak začneme konat.

Rozvod a svěření dětí do mé péče proběhlo v pořádku, odstěhovali jsme se, ale exmanžel stále bojoval, chtěl, ať se vrátíme. Snažil se manipulovat skrze neplacení výživného, rodina ze strany mého otce se postavila na jeho stranu, vlastní babička mě v podstatě zavrhlá. Kdo zažil rozvod, ví, že nejde o výhru pro nikoho. A jak moc bolavá rána vzniká pro všechny, především jsou-li v rozbité rodině děti. Došlo ještě k několika napadením, boji o přežití, kdy nebylo pomalu co do úst, vymáhání alimentů, stěhování. Nakonec jsem musela s dětmi zpět k matce a tehdy, když jsem měla předat děti exmanželovi

na polovinu letních prázdnin, se teprve začala odehrávat ta pravá noční můra. To, co jsem zažila doposud, bylo ničím proti tomu, co mělo přijít.

„Maminko, já se už nikdy nevrátím,“ povídá můj čtyřletý syn. „Co to povídáš, za měsíc jste přece zpátky,“ odvětim a snažím se zaplašit myšlenku, co když je to pravda? Před pár dny na dětském hřišti mne požádal, ať si jej vyfotím. Tu fotografii mám dodnes, jak stojí na dřevěné pirátské lodi a mává mi. Nikdy předtím o fotografování sám nepožádal. Jak mohl tušit, co se děje? Nikdo nevěděl, že se jeho otec dopředu důkladně připravil na odchod z České republiky. Natrvalo. S našimi dětmi. Dal výpověď v práci, měl jednosměrné letenky – chtěli navštívit jeho rodiče, což jsem si měla myslet já a okolí i moje rodina.

Přestože jsem tušila, že může mít pravdu, nebyla cesta, jak tomu zabránit. A i kdybych se pokusila na poslední chvíli s dětmi ukrýt, na což jsem neměla prostředky ani možnosti, byla bych trestně stíhána za maření dohody o styku dětí s otcem. Byla to patová situace. A státním orgánům jsem po nepříjemných zkušenostech už nevěřila.

Děti měly strávit s otcem celý měsíc u rodiny v Íránu. Bylo domluveno datum návratu a předání dětí, také, že se mi hned po příletu do Teheránu ozvou. Jeden den, dva dny, tři, nic. Začínalo mi docházet, co se děje. Napsala jsem jeho sestře, co je s dětmi, zda doletěli v pořádku a proč se mi neozvali. Odepsala, že o ničem neví, ale děti tam jsou a vyřídí to svému bratrovi. Ozval se asi po týdnu. Odměřeným hlasem, ze kterého bylo cítit velké zadostiučinění a radost z pomsty, mi povídá: „Jestli to půjdeš nahlásit na policii, děti už nikdy neuvidíš. Pokud ne, tak ti je možná za pět let přivezu ukázat na Vánoce.“ Řvala jsem na něj hystericky, ať děti okamžitě vrátí. Položil to.

Seděla jsem v šoku u kuchyňského stolu a zvažovala, co mám dělat. Co mám proboha dělat? Ani na okamžik jsem neuvažovala, že bych na policii nešla. Jen jsem musela počkat na den, kdy měl děti dle dohody vrátit a nevrátil.

U policejního výslechu jsem strávila asi šest hodin, předala veškeré údaje, popisy dětí, fotografie. Věděla jsem, kde přesně se nacházejí. Měla jsem adresu i telefonní číslo na pevnou linku. Děti i ex šli okamžitě do pátrání, hledal je Interpol. Řekli mi, že je velmi malá šance na úspěch, protože se všichni nacházejí na území Íránu, jehož jsou občany, a navíc tato země není signatářem Haagské úmluvy o právech dětí, která by bývala navrácení dětí

výrazně zjednodušila. Česká republika dohodu sice podepsanou má, Írán ale ne.

Jediné, co mi byli sto poradit, bylo obrátit se na UMPOD, úřad pro mezinárodně právní ochranu dětí v Brně. Reagovali za poměrně dlouhou dobu a dali mi jedinou radu. Najměte si v Íránu právníka, aby za vás vybojoval právní platnost rozhodnutí českého soudu o svěření dětí do vaší péče. Nicméně tento postup je velmi nejistý a může se táhnout roky. Děkuji pěkně, nechci.

Nikdo z našich zákonodárců ani policie nedokázali pomoci a já se nořila do čím dál větší mizérie. Jak budu žít? Jak mám bez svých dětí fungovat? Jak?

Pokračovat v práci terapeuta nepřicházelo v úvahu. Samotné by se mi pomoc hodila. Našla jsem si práci nenáročnou na psychiku, takovou, kde nemusím přemýšlet a jen pracovat mechanicky jako robot. Šla jsem do fabriky. Do té samé, kde předtím roky pracoval můj exmanžel. Ironie, že? Jinde nebylo na malém městě místo. Všichni ho tam znali, a když mé kolegyně pochopily, kdo jsem, ptaly se mne na děti, přičemž nikdo netušil, co se stalo, a já jen předstírala, že se nic neděje a vše je v pořádku. Nedokázala bych se bavit o tom, co prožívám. Lhala jsem, což mě mrzí. Lépe jsem to ale nedokázala.

Žít v té době u své maminky bylo pro mne spásou. Za to jí budu vděčná po celý život. Nedokážu si představit být někde sama se svými myšlenkami a zlomeným srdcem.

Dny ubíhaly a já jen přežívala. Takový ten vegetativní stav, kdy dýcháte, spíte, jíte a chodíte do práce jen proto, že musíte. Hledala jsem jakékoli východisko, zvažovala každou možnou i nemožnou cestu. Co jsem věděla, bylo, že se svým případem nemohu jít do médií. Tušila jsem, že bych tím definitivně uzavřela jakoukoli šanci dětí na návrat. Íránci si totiž velmi zakládají na své pověsti, a kdyby zjistil, jak se u nás proslavil, nikdy by se nevrátili. Mstil by se ještě víc. I když. Existuje pro matku větší trest? Existuje větší utrpení než odtrhnout mámu od jejích dětí?

Brzy se ukázalo, že skutečně neexistuje žádná oficiální cesta, jak děti dostat zpět. Modlila jsem se každý den. *Pane Bože, PROSÍM, vrať mi je!* Nic jiného mi nezbývalo.

Chtěla jsem umřít. Bolelo dýchat. Bolelo myslet. A nejvíc ze všeho bolelo pomýšlení, že už svoje kuřátka třeba nikdy nevidím. Že už je nepohladím,

nepřečtu pohádku před spaním, neuvidím jejich úsměv, neuslyším jejich smích, neuvidím je růst a prospívat. Byli tak maličci, dceři šest let a synovi čtyři.

Sebevraždu mi nakonec rozmluvil můj bratr, kterému jsem se naštěstí svěřila.
Díky, brácho!

Dodnes nevím, jak se mi to podařilo, ale na internetu jsem našla člověka, který dříve pracoval jako bodyguard a dnes má soukromé komando, takové, co si můžete najmout na jakoukoli „špinavou“ práci. Třeba i na únos. Dnes se nad tím usmívám, ale tehdy každá naděje byla dobrá.

Co dál? Mám se obětovat a odjet za nimi do Íránu, hrát hodnou ženušku, jen abych mohla být s dětmi? To mi radily jiné maminky. Mám je unést zpět jako Betty Mahmoodi z filmu *Bez dcerky neodejdu*? Co mám dělat? Cítila jsem, že žádná z těchto variant nepřichází v úvahu.

Po čase mi na telefonu blikla sms. „Ahmed brzy odjíždí na dva dny do Teheránu. Nebude doma. Zavolej tehdy a tehdy.“

Bože! Skoro se mi srdce rozskočilo. Uslyším svoje děťátka! Bylo to ale hrozné. Plakali jsme všichni. Byly v pořádku, ale stýskalo se jim a chtěly domů.

Věděla jsem, že je o ně fyzicky postaráno, starali se o ně babička s dědou. Po materiální stránce jim nic nechybělo. Rodina k nim byla vždy skvělá a milovala je. Jak jsem se později dozvěděla, dcera se každý večer modlila k andílkovi, ať jí vrátí maminku. Syn byl malý, nevím, zda mu vůbec docházelo, co se děje.

Situace se začala pozvolna měnit. Děti na otce tlačily, mluvily o mne každý den, a i rodina mu dávala najevo, že udělal chybu. Mohla jsem si s dětmi volat častěji. Vždy u toho ale byl on, měla jsem nakázáno, že nesmím děti rozrušovat a děti mi odpovídaly jen ano, ne. Nebylo to ale často, hovory do Íránu byly velmi drahé. V té době messenger či jiné podobné komunikační kanály, jako třeba Skype, dostupné nebyly.

Našetřila jsem peníze a na Vánoce zaslala velikou krabici se spoustou dárků, které si děti přály. Hřála mě představa, jak dárky rozbalují, jak jim září očička radostí, a doufala, že snad skrze s láskou koupené a zabalené dárky zacítí, jak moc pro mě znamenají. Zároveň to byly ty nejhorší vánoční svátky v mém životě. Děti jsem neviděla už dlouhé čtyři měsíce a stále nebylo jasné, zda se vůbec ještě někdy setkáme. Vidím jako dnes, jak stojím v zasněžené telefonní budce a přeji jim krásné svátky. Polykám slzy a snažím se být statečná. Poprvé

si všímám, že syn zapomíná česky. V duchu žehnám své prozíravosti naučit se mužův jazyk, a tak můžeme hovor prokládat perskými slovíčky. Bolelo to. Jako bych děti na nějaké úrovni ztrácela víc a víc. Holčička nastoupila do první třídy, syn začal chodit do odpolední školky. Život šel dál.

Až jednou...

Byla jsem na návštěvě u své babičky, když mi řekla, že má rakovinu. Se slzami v očích mě prosila, ať děti přivezu zpět, aby je mohla ještě spatřit, než zemře. Jela jsem domů otřesená, ale zároveň jsem věděla, že jestli něco exmanžela přesvědčí, tak tato zpráva. Mou babičku měl totiž z mé rodiny nejraději. „Babička má rakovinu, umírá. Chce ještě vidět svá vnoučata.“ Datluji v rychlosti osudovou sms.

Cítila jsem posun. Stále ale ještě nebylo jasné, jak se situace vyvine. Vnímala jsem, že ex zvažuje děti vrátit, ale bojuje s tím. Ještě zkoušel, abych se k němu vrátila, ale to samozřejmě nepřicházelo v úvahu.

Začal se otevřeně vyjadřovat, že děti možná vrátí. Poté se zase rozmyslel. Jeden týden tak, druhý týden jinak. Několik měsíců falešných nadějí a zoufalství. Myslela jsem, že zešílím. Například se vyjádřil, že ano, ale musím si pro děti přiletět do Teheránu. Věděla jsem dobře, že jde o past. Nikdy bych se odtamtud už nedostala. Dle jejich práva muž (na území Íránu jsme stále manželé) musí písemně souhlasit s vycestováním své manželky, stejně tak dětí. Jako žena moc práv nemáte.

Potom vymyslel, že si děti předáme někde na půli cesty. Vymýšlel kde, pak se zase rozmyslel. Říkala jsem sobě i svému tehdejšímu partnerovi, že jestli to nedopadne, nechám se dobrovolně zavřít do blázince. Nikdo se mnou už nevydrží žít. Byla jsem na pokraji sil. Nemohla jsem dál.

Nakonec padlo rozhodnutí. Ano, vrátím je, k předání dojde na konci května v Holandsku. Zaplatíš nám letenky a slíbíš, že po mně nikdy nebudeš chtít alimony. Slibuju.

Slíbila bych cokoli, jen aby byly děti se mnou. Peníze jsem sehnala. Poprosila kamaráda, co znal výborně trasu. Dva řidiči, aby se mohli střídat, a nikde jsme se nezdržovali. Moje sestra jako opora. V telefonu nachystaná čísla na holandskou policii, úřady a českou ambasádu. A čekala.

Do poslední chvíle jsem nevěděla, jestli jen nejde o další krutý žert. Ulevilo se mi, až když se ozval z holandského čísla: „Jsme tady.“ Napětí a nervozita vzrůstaly. Mohli jsme vyrazit.

Setkání mělo proběhnout na benzínce u města. Byli jsme tam brzy. Strašně jsem se bála. Paradoxně ne toho, že by děti nepřivezl, ale jeho. Bála jsem se dalšího napadení.

Vracely jsme se se sestrou z toalet, když jsme zahlédly mávání kluků a periferně i přijíždějící osobní automobil. A v něm dvě dětské hlavičky. Zastavilo se mi srdce. Utíkala jsem k autu a ano, byly v něm mé děti. Po deseti nejstrašnějších měsících konečně spolu. Rychle jsme přendali jejich věci, přesedli do našeho vozu a ujížděli bez jediného ohlednutí do Čech.

Moje malá koťátka konečně se mnou. *Díky, Bože!*

Děkuji ze srdce rodině a všem svým přátelům, kteří mi stáli po celou dobu po boku. Děkuji Bohu a jeho andělům. A paradoxně děkuji i otci svých dětí. Děkuji vám!

II. část

Vím, že nejsem zdaleka jediná, koho potkal podobný příběh. Je nás mnoho, kdo jsme si prošli traumatem ubližování ze strany partnera či případným únosem dětí. Některé příběhy působí od začátku šťastně, některé už v počátku vykazují známky partnerova charakteru, které nás mohou varovat. Někdy se partner mění po svatbě, často také po stěhování do své země. V zamilovanosti je ovšem odmítáme vidět či si je přiznat a namlouváme si, že se partner změní. Nezmění.

Považuji za důležité co nejvíce se dozvědět o tom, z jakého prostředí partner pochází. Jaká je jeho rodina, jaké hodnoty vyznává, z jaké kultury vychází, k jakému Bohu se modlí? Jaká je jeho situace, nepotřebuje vás jen pro získání víza do Evropy? Kdo z vás dvou platí účty a výdaje?

Pozorně naslouchejte partnerovým názorům, jak se chová k druhým, k vám, k vaší rodině, k vašim přátelům. A co je neméně důležité, máte-li už děti z předchozího vztahu, jak se chová k nim.

Nikdy by k vám neměl být hrubý ani slovem ani činem. A pokud někdy byl, neomlouvejte ho, přečtěte si znovu můj příběh a dejte si pauzu, odstup. Špatná nálada či slabá chvíle není pro takové jednání žádná omluva!

Nebudte jako já. Ještě před svatbou bylo pár okamžiků, které byly červenými praporky, varováním, ale já je přehlédla, zamluvila, přešla, nechtěla je vidět. Několikrát mě urazil a ponížil, nechala jsem to být. Důvodů, proč nechceme tyto alarmující signály vidět, je mnoho. Nejen zamilovanost, ale také náš vlastní vztah k sobě samé, z nějž vychází vše ostatní. Jak moc máte ráda samu sebe? Jak moc si sebe vážíte?

Nevěděla jsem, že než vstoupím do vážného vztahu, měla bych co nejlépe znát samu sebe, znát své nitro, vědět, co chci a jaký vztah si představuji. Mít se ráda a vážit si sebe samé. Protože jak už nyní vím, co vyzařujeme, to přitahujeme.

Ujasněte si dopředu, v jaké zemi a jak budete žít. Pokud je váš přítel věřící, respektuje, jak to máte vy? Třeba jste jiného vyznání nebo ateistka. Jak se k tomu staví? Normální je respektovat se navzájem. Nikdo nemá právo tlačit vás do změny postoje. Speciálně otázka víry je niterná záležitost, kterou je třeba cítit srdcem. Neměnit se kvůli druhému. Může se to později obrátit proti vám, protože partner bude očekávat a pravděpodobně, je-li praktikující

muslim i vyžadovat, abyste dodržovala pravidla jeho víry a v ní poté vychovávala i vaše děti.

Já osobně respektuji všechna náboženství, na každém z nich se mi něco líbí a zároveň ne se vším souhlasím. Plně ale nesouzním ani s jedním. Přesto věřím. Víím. A to mi stačí. A tak jak respektuji svou svobodu ve svých rozhodnutích, tak ji neupírám ani druhým.

Jak víte, konvertovala jsem k islámu kvůli sňatku, ale věděla jsem také, že manžel je benevolentní, sám islám a jeho pravidla nedodrží, a hlavně měli jsme také jasno o místě života, což byla ČR. V opačném případě bych ze vztahu vystoupila. Jasně jsem věděla, že život mimo ČR ne.

Pokud byste se rozhodli pro život v muslimské zemi, kde se náboženství prolíná do všech oblastí života, je důležité se dopředu s jejich zvyklostmi a zákony seznámit. Každá země to má trošku jinak a zároveň záleží na vašem partnerovi a jeho rodině, jací jsou. Zeptejte se, jak fungují jeho rodiče, jak mají rozdělené role, jak žijí jeho sestry? Hodně vám to napoví a získáte přibližnou představu, v jakých mantinelech se bude odvíjet i váš manželský, potažmo rodinný život. A zároveň v jakém postavení tam žena je. Pokud jste byla doposud zvyklá fungovat samostatně a nezávisle, vydělávat si své vlastní peníze a chodit do práce, pohybovat se mimo domov volně a bez dozoru, umíte si představit, jak moc odlišné je to tam? Nezapomeňte na vměšování rodin do života mladých, ptejte se, kdo měl doma vždy poslední slovo? Jak se jeho rodiče domlouvají o důležitých rozhodnutích? Jsou vzdělaní? Žijí na vesnici nebo ve městě? Jaké měl partner dětství? Je prvorozený? První syn mívá často v rodině hlavní slovo. Jak je na tom jeho rodina finančně? Pracující synové finančně podporují své rodiče i sourozence. Chtějte vědět všechno. Kde budete žít? Spolu s rodinou? Jak vás partner uživí? Jak chce materiálně zabezpečit vás a vaše budoucí děti? Očekává, že zůstanete doma a budete pečovat o rodinu? Co si myslí o vzdělávání dívek? V kolika letech se u nich ženy vdávají? V jaké víře chcete děti vychovávat? Jakým jazykem budete doma hovořit? Jak u nich probíhají sňatky a rozvody, jaká mají pravidla? Například v Saudské Arábii se donedávna mohli muži se ženou rozvést bez jejího vědomí. Kdo má po rozvodu děti v péči? Pobírají rozvedené ženy alimenty? Obecně, jaká práva mají ženy v jeho zemi? Mohou řídit? Mohou volit? Mohou pracovat? Arabský svět je nádherný až tajuplný, což mnohým Evropanům připadá vzrušující, zároveň ale v mnohém odlišný a je nutné si toto všechno uvědomit.

Protože:

Bude se vám líbit chodit zahalená?

Žít a fungovat v první řadě pro rodinu?

Nechat syna obřezat?

Nechat dceru obřezat?

Ano. Bohužel tato zručnost se dodnes v některých státech praktikuje, a to včetně Egypta, kde už byla sice ženská obřízka státem zakázána, nicméně se dodnes v odlehlých částech země stále provádí! Zejména na vesnicích. Zeptejte se partnera, zda ji má jeho maminka či sestry, případně co si o tom myslí. Osobně si nedokáži představit žádnou matku, která by dobrovolně dovolila nechat vlastní dceři odříznout klitoris a stydké pysky, neřídka bez anestezie, a takto ji zmrzačit na celý život.

Fungovat ve vztahu, kde je stále patrné tradiční rozdělení role muže a ženy?

V zásadě samozřejmě platí, jaké si to uděláte, takové to máte. Před vstupem do manželství byste měli mít **oba** naprosto jasno ve svých očekáváních, přáních a představách. Počítat s mnoha kompromisy na obou stranách. Budujte pevné základy pro váš vztah. Lásku a respekt. Komunikaci. Ochotu porozumět i odpouštět.

Je mnoho multikulturních vztahů, které jsou šťastné, i těch, co nejsou. Díky médiím jsou bohužel vidět především ty méně šťastné. Vím ale ze svého okolí i o takových, kteří jsou šťastní, ať už se rozhodli žít v České republice či v partnerově zemi, a neměnili by. Každý je jiný a vyhovuje mu něco jiného. A tak je to v pořádku.

III. část

Po těchto událostech jsem na dlouhou dobu ztratila kontakt sama se sebou. Čekala mě spousta vnitřní práce a času se vstřebáním tak velikého traumatu, což nebylo vůbec snadné. Do jisté míry se s minulostí vypořádávám dodnes. Jako terapeut jsem věděla, že budu procházet různými fázemi, a co bylo nejtěžší, dříve či později se jim budu muset postavit. Návratem dětí cesta nekončí. Je potřeba zhojit rány. I tak zůstanou jizvy, ale je nutné si projít hojící/léčivou fází, abychom nezůstávali zajatci minulosti. A hlavně poléčit vnitřní program a nastavení, které by mohlo způsobit, že se do podobné situace dostaneme v budoucnu znovu. Přitáhnete si dalšího partnera podobného typu, podobnou situaci atd. Navíc se jedná o posttraumatickou poruchu, jako po každé jiné psychicky ničivé události. Ničila mě lítost, pocity viny, zlost na ex, nenávisť, smutek. Dlouhodobý stres a strach si vybíral svou daň. Do toho péče o děti, snaha nás uživit, finanční nejistota. Manžel tu po sobě zanechal nemalé dluhy, které si udělal už za manželství, takže jsem se dennodenně bála exekuce.

Asi půl roku po událostech jsem věděla, že potřebuji jít hlouběji a pochopit PROČ. Velmi jsem se obviňovala, že jsem nedokázala únosu zabránit. Vždyť mi syn řekl, co se stane! Trpěla jsem sebeobviňováním, lítostí, vztekem na ex, na systém, na svou zemi, že mě a mé děti neochránila. Obrátila jsem se tehdy na ženu, která se zabývala minulými životy, aby mi pomohla odkrýt kořeny toho všeho. Do té doby jsem se ničím takovým nezabývala, ba ani nevěřila, že je něco takového jako reinkarnace možné. Ve chvíli, kdy jsem četla slova o mých dávných inkarnacích, o častém rození dětí a jejich následném odebrání, kdy jsem nemohla o své děti pečovat a vidět je vyrůstat, jsem v hloubi duše věděla, že je to pravda, a rozplakala jsem se. Začala důležitá fáze sebeléčení a odpuštění a s tím ruku v ruce nasměrování mé cesty jakožto terapeuta. Naučila jsem se techniku hlubinné terapie a po čase ji začala uplatňovat u svých klientů. Technika a způsob mé práce se dále vyvíjela, až vznikla unikátní terapie duše, což je úžasná, jemná a přece hluboká cesta léčení vlastní duše na úrovni podvědomí a karmy. Dnes už, po mnoha letech, pracuji nejen s klienty v individuálních terapiích, ale také ji vyučuji a předávám dál ve vlastním terapeutickém výcviku.

Jak se říká, vše zlé je pro něco dobré. Díky své zkušenosti dnes pomáhám mnoha lidem. Ať už formou terapie, meditace či semináře.

Při popisu svého příběhu, který je už tak dost osobní, nezacházím do velkých detailů, myslím, že to podstatné bylo řečeno.

Zajímavá je i časová posloupnost. Znáte teorii sedmiletých cyklů? Byla jsem sedm let vdaná a kniha vzniká sedm let od únosu. Náhoda? Nevím. Knihu jsem v sobě velmi dlouho nosila, vlastně od chvíle, kdy jsme s dětmi ujížděli na Moravu, skrýt se před exmanželem poté, co mě napadl a já měla strach o svůj život. Únos měl tehdy teprve následovat. Přála jsem si ze srdce napsat knihu, která ostatní ženy inspiruje a dodá jim odvahu, ať už se nacházejí v jakékoli situaci, aby se nebály jít cestou svého srdce a žily dle svých snů. Aby se nebály postavit se samy za sebe. Knihu, která bude inspirací i léčivým nástrojem pro jejich duši.

Za svou dnes již desetiletou terapeutickou praxi a skrze práci na sobě jsem pochopila a často viděla, že je několik úrovní, kterými často sabotujeme sebe samé a své životy.

- strach a pochybnosti o sobě (sebe-láska, sebe-vědomí)
- nedoléčená traumata a bolístky z minulosti (neodpuštění sobě a druhým)
- dávná nastavení na úrovni duše (sliby, kletby, dohody z úrovní dávných inkarnací)

Jak poznáte, že se vás týká třetí bod? Jsou to právě situace či osoby, které se ve vašem životě neustále opakují, a přesto, že jste pro jejich uzdravení či změnu udělali mnoho, jsou jako nekonečně opakující se příběh, jen občas se v něm vystřídají další herci. Jako začarovaný kruh, který můžete prolomit právě karmickým čištěním. Nebo je to oblast života, jako třeba finance, zdraví, kariéra, lásky, kde se vám stále ne a ne dařit, jako byste naráželi na neviditelnou zeď, a třebaže se na chvíli zvednete, zase spadnete dolů. I tady bývá častou příčinou nějaké karmické zatížení.

Důležité je vědomé přenastavení mysli skrze afirmace, pozitivní prohlášení, práce s pocity a myšlenkami, tzv. přeprogramování se (toto je fáze následující po léčení a pomáhá nastavit se tak, abychom mohli směřovat tam, kam si srdce a duše přeje – být šťastní, v hojnosti, milovaní, zdraví, úspěšní).

V této části knihy vás provedu několika fázemi sebeléčení. A to formou meditační terapie a terapie duše. Zároveň dodávám, že tyto léčebné postupy v žádném případě nenahrazují lékařskou péči a čtenář nese plnou odpovědnost za své zdraví.

Další technikou, kterou používám a velmi pomáhá, je EFT neboli technika emocionální svobody. Je velmi snadná k naučení a pochopení a zároveň velmi mocná co do účinku a působení. Na konci knihy naleznete odkaz na on-line program Základy EFT.

Léčivé postupy z této knihy používejte intuitivně, už při jejich samotném čtení se samovolně spouštějí léčebné procesy a vy sama poznáte, které z nich s vámi rezonují. Můžete je procházet či poslouchat opakovaně, až po čase zjistíte, že jste klidná, nerozechvívají vás, nepláčete, nebolí vás u srdce a netíží na duši, pak už dokonaly svou práci a máte danou úroveň uzdravenou.

Reakce těla mohou být také různé, protože dochází k léčení až na buněčné úrovni. Můžete pociťovat tlak, teplo, chlad, vibrace, třes, zívání, cítit jakoby bublání uvnitř těla, kručení v žaludku, cítit jemné doteky či vánek, neznámou vůni a naposled, pokud jste vizuálně založená, můžete vnímat vnitřním zrakem různé obrazy, které mohou být přesnými vzpomínkami z minulých životů, nebo také symboly pro právě probíhající léčebný proces. Jakkoli daný zážitek působí neobvykle, k léčení a k vám patří. Je velmi individuální a každý jej prožívá jinak.

Pokud jste měla silný prožitek, pijte ten den více vody bez bublinek a věnujte se sobě. Bud'te v sobě. Běžte se projít. Dýchejte. Vnímejte dozvuky terapie.

Nezřídka se stává, že vás později rozbolí hlava, dostanete rýmu apod. Nebojte se, je to jen dojezd léčení na fyzické úrovni. Některé procesy potřebují čas, než si sednou. V takových dnech o sebe více a s láskou pečujte.

Odkazy ke stažení meditací v audio verzi zdarma naleznete na konci knihy

Odpuštění

Jak poznáte, že jste již zcela odpustila? Za prvé je nutné říci, co odpuštění znamená. Lidé jej často zaměňují za něco jiného, a proto neodpouštějí tak snadno. Myslí si, že když odpustí, znamená to, že schvalují chování toho, kdo jim tolik ublížil. Nic není vzdálenější pravdě, protože odpuštění není nikdy o tom druhém, ale pouze a jedině o vás. Vy sami jste se takovým postojem uzavřeli do žaláře. Ten druhý vůbec nemusí mít potuchy, co k němu cítíte. Nebo mu je to jedno. Říká se, že problém má ten, kdo ho řeší. Scénáře a vzpomínky, co si stále omíláte v hlavě dokola, ubližují jen vám samým. Odpuštění děláme pro sebe. Ne pro druhé. Odpuštění je doslova odpuštěním, tedy propuštěním sebe samých ze žaláře bolesti, nevraživosti, sebelítosti, hněvu. Neznamená, že s činy druhých souhlasíme, ale že si dovolíme již nebýt aktéry v této hře na bolest. Skutečné odpuštění přináší ohromnou úlevu vaší duši, mysli i srdci. A je nutné pro to, abyste mohli jít v životě dál. Jinak vás neustále stahuje dolů a zpět do minulosti. Doslova žijete v bahně minulých událostí starých třeba spoustu let. Navíc do nich vkládáte tolik energie, čímž je neustále posilujete a doslova bráníte sami sobě, aby váš život byl tím, na co máte právo. Šťastným, veselým a naplněným.

Vy sami se musíte rozhodnout, jaký chcete, aby váš život byl. Čím chcete být vy sami.

Zda jste odpustila, poznáte snadno. Buď si na danou situaci či osobu už nevzpomenete, nebo při vzpomínce jsou vaše emoce neutrální, klidné či plné lásky. Bolavé emoce a pocity jsou pryč a vy cítíte klid. Pak víte, že jste odpustila. A jste volná.

Vzpomínám si, kdy jsem poprvé odpustila svému otci. Moji rodiče se rozvedli, když jsem byla ještě malá, a já dlouho zazlívala otci, že není tím tátou, kterého bych si představovala. Nebyl mi oporou ani na blízku tak, jak každá holčička potřebuje. Vlastně jsem nikdy nepoznala, co to je mít tátu. Být tátova holčička. Až za dlouho v dospělosti, po mém nevydařeném manželství a hrůze, kterou jsem prošla, jsem se v jednom z mnoha léčení dostala k sobě a otci. Dlouho mi nešlo odpustit, protože jsem se CHTĚLA zlobit. Myslela jsem si, že ho svou nevraživostí potrestám (ve skutečnosti jsem trestala akorát sebe). Že si to zaslouží. Zlobila jsem se, že tu pro mne nebyl v těch nejtěžších chvílích. Poté, co jsem si dovolila od-pustit, jsem se cítila přenádherně,

vznášela jsem se a cítila se šťastná a láskyplná, dokonce i vůči otci. Bylo to úžasné. Za čas bylo potřeba odpouštět ještě znovu, ale hlavně si přiznat, jaký otec ve skutečnosti je a že se nezmění. Přijmout stav, jaký je. To byla další fáze léčení vztahu s nepřítomným otcem. Smíření.

Léčení vztahu s tatínkem

Najdi si nějaké pohodlné, příjemné místo, kde tě nebude nikdo a nic rušit. Vypni telefon. Pohodlně se posad'. Tak, aby tě nikde nic netlačilo ani neškrtilo oblečení.

Představ si sebe na nějakém tvém oblíbeném místě, třeba v přírodě, na louce nebo u moře. Kdekoliv, kde je ti dobře a kde se cítíš v bezpečí. Zhluboka dýchej do celého těla, zatímco k tobě proudí bílé zářivé světlo. Toto světlo je vesmírná energie. Obklopuje tě ze všech stran. Vdechuješ jej do celého těla, do své aury, do každé buňky. V duchu stojí tvůj otec přímo před tebou. Nevadí, pokud už není mezi námi. Jen si jej v duchu představ, vnímej, jako by tu byl nyní s tebou.

Nyní, když je otec s tebou, řekni mu v duchu nebo nahlas cokoli, co máš na srdci. Svá slova necenzuruj, byť bys mu chtěla vynadat, udělej to, dostaň ze sebe všechno. Dej si čas. Dýchej. A mluv. Jsi v bezpečí. Mluv.

A stejně tak, jako jsi ty teď dostala příležitost, dej ji i jemu. Tiše poslouchej a vnímej jeho reakci.

Výborně, jak se nyní cítíš? Pokud bys měla otce nyní obejmout, půjde to? Pokud ne, pokračuj dál. Pokud ano, vychutnej si ten nový, krásný pocit smíření a odpuštění.

Nyní opakuj po mně nahlas nebo v duchu: „S pomocí panenky Marie a pomocí Boží ruším karmická pouta mezi námi s tím vědomím, že karmická pouta nikdy nemohou zrušit naši lásku a vše dobré, ale jejich zrušení nás osvobozuje, ruším kletby, přísahy a prokletí ve všech směrech času, dimenzích a světech. Na všech úrovních mého bytí. Jsme volní. Prosím tě, tatínku, z hloubi svého srdce o odpuštění, ať už se mezi námi nyní či jindy stalo cokoli, a zároveň i já ti odpouštím. Tak se staň. Amen.“

Jak se cítíš nyní? Jaké pocity máš k otci? Pokud ještě nejsou láskyplné či neutrální, dej si čas. Rány jsou někdy tak hluboké, že chvíli trvá, než jsme schopni skutečně od-pustit a nechat minulost jít.

Rodiče nám dávali lásku najevo tak nejvíc, jak jen mohli. A to, jak ji dávali, méně či více, silně ovlivnil způsob, jakým jejich rodiče jednali s nimi.

Léčení vztahu s maminkou

Jsi na klidném místě, kde tě nic a nikdo neruší. Pohodlně sedíš a zhluboka dýcháš do celého těla.

Vnímáš se na nějakém svém oblíbeném místě, kde se cítíš bezpečně a milována. V duchu vnímáš svou maminku před sebou. Stojí přímo naproti tobě. Co má na sobě? Jak na tebe působí? Jaké barvy nosí? Přijde ti cizí nebo blízká?

Sděl jí nyní cokoli, co máš na srdci. Svými slovy a svým způsobem. Řekni jí vše, co tě trápí nebo za co jí chceš poděkovat.

A stejně tak, jako jsi ty nyní dostala příležitost, dej i jí prostor reagovat a pozorně vnímej, co říká.

Můžete se obejmout? Jaké máš nyní vůči mamince pocity? Pokud máš dojem, že se nic nezměnilo, popros si v duchu bytost světla, která je ti blízká (například anděl strážný, Ježíš, Panna Marie, Buddha, Boží milost, archanděl Michael), aby otevřela vaše srdce a pomohla je prosvětlit.

Jako by nyní s vámi bylo veliké světlo, možná vnímáš, cítíš závan andělských křídel, která vás obě obklopují a objímají. Beze slov se díváte jedna druhé do očí, držíte se za ruce a v duši víte, jak moc se milujete. Prosíte jedna druhou za odpuštění. Cítíš smíření a klid. Děkuješ mamince za svůj život, za vše, co tě naučila, za to, že pro tebe učinila to nejlepší, co mohla. S tím, co tehdy věděla a znala. Byla a je tou nejlepší maminkou, jakou máš.

Vnitřní holčička

Ve většině z nás je raněné dítě. Zraněné části našeho já, které jen čekají, až si jich všimneme a dáme jim konečně to, po čem ze všeho nejvíce touží. Naši lásku a pozornost.

Zatímco už sedíš na nějakém klidném a bezpečném místě a zhluboka se prodáváš do celého těla od hlavy až k patám, ve tvé mysli se začíná odehrávat příběh. Posunula ses v čase do doby svého dětství. Můžeš vnímat sebe, jako bys byla v kině a na velké plátno promítali tvé dětské vzpomínky. V titulcích můžeš číst: Příběh ... (doplň své jméno). Hrají. Vnímej, co se odehrává. Kde jsi a co děláš? Kolik ti je let? Jak se cítí ta malá holčička? Jak vypadá? A kdo je tam s ní? Co se tam přesně děje?

Můžeš vnímat přesné obrazy nebo pocity, symboly, je to úplně jedno, vše je správně. Není potřeba příliš prožívat dávné emoce, jen se dívej.

Ze své pozice dospělé vstupuješ do příběhu malé holčičky. Ke svému mladšímu já. Ke zraněnému já. Přistupuješ k ní s úsměvem a láskou, s otevřenou náručí a srdcem, objímáš ji. Dáváš jí prostor, ať se ti svěří se vším, co má na srdci. Něžně ji hladíš po tváři. Cítí tvou velikou lásku a něhu. Cítí tvé přijetí. Řekni jí, že jsi tu pro ni. A pokud je potřeba, požádej ji za odpuštění. Řekni jí, že vše, co se tehdy stalo, nebyla její vina. Každé dítě je přece nevinné. Připomeň jí, že si před příchodem na tento svět sama svoje rodiče zvolila, aby se mohla naučit vše, co potřebuje. Připomeň jí, že přicházela s velikou radostí a důvěrou a že ji v sobě stále má. Řekni jí, že je u tebe v naprostém bezpečí, že jsi tu pro ni a že ji už neopustíš. Zeptej se jí, co si přeje teď dělat. Možná chce tančit, kreslit, výskat, skotačit, vezmi ji za ruku a splň jí její přání. Jste tak šťastné. Obě jste tak šťastné.

Příběh na plátně se proměnil, už tam není ta nešťastná a smutná holčička, ale spokojená, šťastná a veselá žena. Ta, která ví, že už dospěla a její život je v jejích rukou. Ta, která ví, že režisérem příběhu jejího života je ona sama. Že vše, čím si doposud prošla, z ní učinilo vnitřně silnou a moudrou ženu. Tu, která ví, kdo je. Vnímej plátno, je tam nový příběh tvého uzdraveného a veselého já. Co se v něm odehrává?

Léčení ženských rodových linií

Karmické léčení rodu žen v čase zpět i dopředu je důležité zejména proto, abychom ukončily utrpení a programy, jež se nesou z pradávných časů, a zároveň si ponechaly moudrost, um a lásku našich předků. A také přijali požehnání pro novou cestu.

Posaď se na pohodlné místo, kdekoli se cítíš dobře a v bezpečí. Může to být doma, ale i venku v přírodě, třeba pod oblíbeným stromem či poblíž vody. Zavři oči a zhluboka dýchej. Hluboký nádech do celého těla, do každé jeho buňky, postupně prodýcháme celé tělo. Od hlavy až k nohám (můžeš i naopak). S každým nádechem vdechuješ klid, mír, úlevu a s výdechem necháváš odejít veškeré napětí, neklid a stres. Ještě několik hlubokých nádechů a výdechů. Celé tvé tělo je uvolněné, klidné a lehké.

Představ si nebo procít sebe samu na nějakém zvláštním místě poblíž vodní plochy. Možná je to lesní studánka, možná laguna, moře či oceán. Je to místo, kde se cítíš bezpečně a příjemně, skoro jako doma. Přicházejí k tobě další ženy, jsou to ženy z tvého rodu. Může jich být pár nebo mnoho. Některé z nich poznáváš, některé ne. Není to důležité. Možná je tam i tvá maminka, sestra, teta či babička. Dcera. Možná i ženy, dívky z budoucnosti. Přicházejí přesně ty ženy, které mají přijít, které tu mají být. Mohou mít různou podobu. Podobu bohatých královen, ale i chuděr v roztrhaných šatech. Jsou zde báby kořenářky, ale i temné čarodějnice. Zlé i hodné. Obyčejné, zvláštní. Ošklivé i krásné. Bohaté, chudé. Každá je jiná a jedinečná. Mezi nimi je jedna, která započala nekonečný koloběh utrpení ve vašem rodě. Požádej ji, nechť předstoupí. Vnímej, jak vypadá, jaké barvy nosí, jak na tebe působí, jaký z ní máš pocit. Vidíš jí do očí?

Nyní opakuj se mnou v duchu nebo nahlas: „S pomocí boží a světla, jímž všichni jsme, ruším karmická pouta mezi námi, přísahy, sliby, rituály i magii, jež nás doposud svazovala a předávala program přinášející utrpení, nenávisť, zlost a bolest. Ruším toto všechno ve všech směrech času, místech a světech. Na všech rovinách svého bytí. Odevzdávám, co nepatří k mému nejvyššímu já, a nechávám to jít. Odpouštím tobě i sobě, jsme volné a svobodné. Nechávám tě jít.“ Zhluboka dýchej a vnímej, jak se žena přímo před tebou proměňuje, jak se prozařuje a mění se její podoba. Jak na tebe působí nyní?

Žena se vzdaluje a s ní i další. Některé zůstávají. Tyto ženy jsou rozzářené, usměvavé a plné lásky. Jsou velmi moudré a podporující. Pomáhají ti odložit oblečení, aby ses mohla ponořit do vody, jež z tebe smyje poslední zbytky starých programů. Energie vody čistí každou tvou buňku v těle až na úroveň DNA.

Užíváš si koupel a cítíš se znovuzrozená. Ženy ti pomáhají na břeh, oblékají ti nový šat utkaný z jemné tkaniny. Cítíš se úžasně. Češou tvé vlasy, které jsou nyní krásně dlouhé, husté, pevné a zářivé. Podávají ti zrcadlo a ty vidíš novou zářivou ženu plnou chuti do života. Cítíš se plná nové energie, krásná, veselá a rozesmátá. Ženy ti předávají dary, které symbolizují všechny aspekty zdravé a silné ženy. A ty je s láskou a vděčností přijímáš.

Rozloučení s minulostí

(s těmi, které milujeme, ale víme, že musí jít svou cestou)

Někdy prostě musíme nechat jít lidi, které milujeme a zároveň víme, že k sobě právě teď nepatříme. Stalo se mi to nejednou. Navenek to působí jako nesmysl, ale není. Jen význam pochopíme až později. S odstupem času uvidíme, že bylo dobře, že se naše cesty rozpojily, a proč. A přestože nás to tehdy velmi trápilo, nyní už vidíme velký obraz a chápeme dílečky, z jakých vznikal. Nyní už víme. A jsme vděční. Děkujeme, že jsme se tehdy poslechli a šli dál. Nyní můžeme ocenit, kde jsme, s kým a jak jsme vnitřně vyrostli. Děkujeme za minulost. Nelitujeme. Je pryč a udělala z nás toho, kým jsme nyní. Pošlete lásku a poděkování těm, co mají odejít či už odešli, a vás to doposud bolí.

„Děkuji a žehnám své minulosti. Děkuji za tvou lásku. Nechávám tě jít. Jsi v bezpečí a já také. Mají-li se naše duše znovu potkat, pak se potkají. A pokud ne, přijímám i to. Děkuji, že jsi mi pomohl pochopit, co jsem potřebovala. Děkuji za vše. S láskou.“

Léčení rodové zátěže vůči mužům

(uzdravení mateřství a ženskosti, navrácení vnitřní síly)

V duchu kráčíš noční krajinou k v dálce plápolajícímu ohni. Hvězdy na nebi září a tvou cestu osvětluje měsíc vysoko na tmavé obloze. Přicházíš k ohništi. V duchu k sobě voláš všechny muže, kteří tobě či jiným ženám v rodě nějak ublížili. Přichází jich docela hodně, některé znáš, některé ne. Není to důležité. Jsou zde rytíři, ale i kati, králové i žebráci, bojovníci i srabi. Vyzvi toho nejdůležitějšího, nechť před tebe předstoupí. Vnímej jeho podobu, jak na tebe působí. Připomíná ti někoho ze současnosti? V duchu nebo nahlas směrem k němu prones tato slova: „S pomocí Boží, s láskou ve svém srdci ti odpouštím a zároveň ruším karmická pouta mezi námi, nechávám jít veškeré podvědomé programy, čipy, zámky ze své DNA, jež od dávných dob až doposud způsobovaly mou bolest, setkávání stejných typů mužů a točení se neustále v kruzích. Odpouštím ti pronásledování, mučení, bití a obětování mých dětí a zároveň i já tebe žádám o odpuštění za všechno, co jsem ti kdy způsobila. Je mi to líto. Nechávám jít všechny útrapy a skrze odpuštění propouštím tebe i sebe z okovů minulosti. Jsme volní. Já jsem volná. Cesta jde dál a já si беру zpět svou sílu. Sílu ženy, kterou jsem kdysi ztratila či odevzdala. Nyní si ji беру zpět. Jsem žena, jsem bohyně, jsem královna, a tak je to v pořádku. Je bezpečné být silná, vědět, kdo jsem, je bezpečné být ženou a nechat muže být mužem. Nemusím si hrát na bojovnici, tu, která zvládne vše sama, mohu být královnou, o niž její rytíř s láskou a odvahou pečuje a chrání ji. A toto mohu přijmout. Beze strachu, že by mne to oslabilo. Mohu být ženou tak, jak si v hloubi duše přeji. Jsem to já. Jsem žena. Děkuji, děkuji, děkuji.“

Muži odcházejí. Všimáš si, že noc končí a slunce na obzoru touží začít nový den. Nový začátek je tu. Jsi silná. Vnitřně silná. Cítíš se fantasticky. Cítíš pevnou půdu pod nohama a užíváš si tento přenádherný pocit nové síly. Zhluboka dýcháš a tím jej v sobě ukotvuješ.

Jsem žena, jsem bohyně, jsem královna

Vcházíš do nádherného, jiskřivého, velikého paláce. Jedna jeho část jsou speciální léčivé lázně. Jak vcházíš, čekají na tebe další ženy, aby se tě ujaly a doprovodily ke speciálnímu lůžku a ke koupelím. Sama si volíš, zda chceš nejdříve koupel či lůžko. Lůžko je celé z jednoho kusu růženínu, je příjemné, nestudí, láká tě k sobě. Uléháš na něj a sestry okolo tebe spolu s energií růženínu započaly léčení. Ozařují tě různě barevným spektrem, zalévají nádhernými barvami duhy. Cítíš vibrace v každé buňce svého těla, cítíš se lehká, a cítíš se milovaná a vzácná. Růženín posiluje tvou lásku k sobě. Užíváš si péči, které se ti dostává. Pomalu vstáváš a dáváš si koupel či masáž. Osvěžuješ se lahodnými pokrmy a nápoji. Zjišťuješ, že se ti lidé okolo klaní. Jsi zde královnou a vládkyní. Palác představuje tvůj život a lidé jsou tvé myšlenky, které ti slouží. Jsi paní svého života. Ty vládneš svému světu tím, kým jsi, co si myslíš a jak se cítíš. Víš, v hloubi duše víš, že jsi výjimečná.

Přecházíš do velkého sálu, kde jsou dva trůny, jeden je tvůj a druhý tvého milovaného. Vnímej, kdo tam sedí. Kdo ti kyne hlavou a vítá tě zpět? Je to muž, který odráží tvé hodnoty, který zrcadlí tvou vlastní lásku k sobě samé, tvou sebeúctu a sebeuvědomění. Jak vypadá? Jaký je?

Možná je trůn prázdný a zatím v něm nikdo není. Nezoufej. Ten správný čas přijde. Mezitím s největší láskou a zbožností pečuj o své zdraví, o svou sílu, o sebe, jako o nejvzácnější drahokam, nejdražší poklad. Ten správný si tě najde. Nehledej, buď sama sebou. Jsi výjimečná.

Z lásky k sobě

Čti pomalu a nahlas, procítuj každé slovo

Z lásky k sobě si dopřávám tu nejlepší možnou péči

Z lásky k sobě si věnuji čas poznat samu sebe

Z lásky k sobě chci pouze a jedině muže, který převyšuje mé standardy

Z lásky k sobě říkám ano, když chci, a ne, když nechci

Z lásky k sobě věřím své intuici a signálům svého těla

Z lásky k sobě jsem pro sebe vždy na prvním místě

Z lásky k sobě jsem zdravě sobecká

Z lásky k sobě vydávám energii, jen když to tak cítím

Z lásky k sobě se nechávám hýčkat

Z lásky k sobě přijímám vše dobré do svého života

Z lásky k sobě žiji své sny

Z lásky k sobě přestávám čekat na správný okamžik a žiji právě teď

Z lásky k sobě odpouštím sobě i druhým

Z lásky k sobě se obklopuji pouze lidmi, kteří mě inspirují

Z lásky k sobě věřím svým rozhodnutím

Z lásky k sobě jsem sama sebou bez ohledu na okolí

Z lásky k sobě se loučím se vším a všemi, co neslouží mému nejvyššímu dobru

Z lásky k sobě nezneužívám svou sílu a nemanipuluji druhými

Z lásky k sobě respektuji svobodné životní volby jak své, tak i druhých

Z lásky k sobě nedovolím nikomu, aby mi nadále ubližoval

Z lásky k sobě si vytvořím svůj svět dle mých pravidel a představ

Z lásky k sobě se vnímám jako královna a ta, která si zaslouží jen to nejlepší

Z lásky k sobě přijímám za svou práci báječnou finanční odměnu

Z lásky k sobě s úsměvem přijímám komplimenty

Z lásky k sobě se neomlouvám za svou ženskost, charisma, emocionálnost, tvořivost, krásu ani důvtip

Z lásky k sobě jsem vždy svá a sobě věrná

Můj život a všichni v něm odrážejí mou lásku k sobě!

Dovětek

Čím si přitahujeme konkrétní typy partnerů, přátel, kolegů, míst, kde žijeme, apod.? Přece tím, co vyzařujeme. A to, co vyzařujeme, je za prvé dáno tím, co si neseme z dávné minulosti, tedy co je stále aktivní na úrovni duše, a za druhé tím, co tvoříme svým myšlením a cítěním právě teď. Žádné setkání, seznámení není náhodné. Každé je správné, protože jsme to takto chtěli a do života vědomě či podvědomě přitáhli. Ať již na úrovni karmy nebo zákona přitažlivosti. To znamená, že bylo-li nějaké setkání nepříjemné nebo se až později z daného člověka vyklubal násilník a podobně, i takového člověka jsme si do života na jedné z výše zmíněných úrovní pozvali.

Proto je velmi důležité znát sám sebe a vědět, co chci. Partnerský příběh je hra o dvou lidech. A tak velmi zjednodušeně řečeno, je-li jeden chudinka, druhý musí být ten, co ubližuje, a naopak.

Vždy přitahuji tím, kdo jsem.

A jak to bylo se mnou a exmanželem dál?

Děti byly nadále s otcem v telefonním kontaktu, později přes sociální sítě. Nikdy mě nenapadlo jim v tom bránit. Věděla jsem, že se navzájem milují. Sama vím, co to je vyrůstat bez otce. Navíc děti přece nemohou za spory svých rodičů. Pokud chcete trestat partnera skrze děti, dobře si to rozmyslete. Netvrdím, že jsem o otci před dětmi mluvila vždy v dobrém, to se mi úplně nepovedlo, a ještě před rokem jsme s exmanželem měli velký problém spolu komunikovat v klidu, nicméně, nakonec se stal zázrak a my jsme všichni čtyři, jako rodina, strávili letos krásné dva týdny o letních prázdninách společně. Deset let od rozvodu. Bylo pro mne neskutečně léčivé vidět děti s otcem spolu. A také zažít sebe a exmanžela bez problémů komunikovat. Klobouk dolů, kam se exmanžel posunul, co se svým životem dokázal a kde nyní je. Věřím, že jsme se oba z minulosti mnoho naučili a pochopili a můžeme jít konečně dál.

Děkuji za vše!